

BERT SCHELLEKENS OP DE KERKSTOEL

„Mijn geloof is het fundament waarop ik sta”



In zijn jeugd jaren was hij één van de drijvende krachten achter de jongerenkerk in Boechout. Vandaag is Bert Schellekens, die in 2001 naar de Turnhoutse Kempen verhuisde, één van de architecten van de jongerenwerking in de Pinksterparochie in Turnhout. Geen gemakkelijke opdracht, want hoe kun je vandaag in onze materialistische maatschappij jonge mensen overtuigen dat geloven in Jezus Christus en je door Hem laten inspireren zinvol en zelfs een verrijking kan zijn. „Mijn leven is geloof”, zegt Bert als ik hem vraag naar zijn drijfveer. „Mijn geloof is het fundament waarop ik sta, waardoor ik van de morgen tot de avond kan leven. Dat wil ik de jongeren meegeven.”

Bert woont met zijn echtgenote Loes en hun kinderen Jonathan, Hannelore en Sieglinde in een bosrijke omgeving in Tielen. Blijkbaar is dat ook een bewust keuze, want zo zegt Bert: „De natuur is heel belangrijk in mijn leven. Het helpt om de dingen een beetje los te laten. Als architect ligt mijn passie ook in energiezuinig en ecologisch bouwen. Ecologie, niet enkel op het vlak van natuur, maar ook op het vlak van mens-zijn.”

Hoe ben je in de Pinksterparochie terechtgekomen?

In Lichtaart hadden we aanvankelijk een fijne parochie gevonden, maar toen de kinderen in ons gezin kwamen, waren de uren van de vieringen daar niet meer optimaal. Koen en Kathleen, die we kenden van het groepje Nieuwe Families, raadden ons toen aan om de vieringen in de Pinksterparochie eens te proberen. We voelden er ons al vrij snel thuis. Voor de kinderen, die intussen al wat groter waren, is het belangrijk een zekere structuur te hebben en zo zijn we er blijven komen. We vinden hier ook een echte parochiegemeenschap terug, waar alle generaties (jongeren, volwassenen en ouderen) nog actief deelnemen.

Stilaan heb jij je ook geëngageerd in de parochie. Hoe gebeurde dat?

Vorig jaar op de nieuwjaarsreceptie hoorde ik in een gesprek met Kathleen en Anneleen dat zij het jammer vonden dat hun kinderen in de parochie soms een beetje de boot missen, dat er voor die doelgroep niets specifiek bestaat om hen meer te betrekken bij de vieringen. Omdat zij wisten dat ik vroeger actief heb meegewerkt aan de jongerenkerk in Boechout,

vroegen zij of we iets konden opstarten. We hebben dan samen wat ideeën gesprokkeld en zijn kort nadien met een werking gestart.

We zochten naar een zo breed mogelijke waaier aan activiteiten die de jongeren kunnen aanspreken: wat gesprek, wat spel, wat zang, wat drama, wat activiteiten buiten, wat schilderen en tekenen... Maar we kozen er ook bewust voor dat dit alles steeds vertrekt vanuit het evangelie. Voor onze eerste activiteit kwamen ongeveer een 20-tal jongeren opdagen, wat toch een redelijk goede opkomst is. Een troef daarbij was zeker de nood aan iets dergelijks voor onze eigen kinderen. Die zorg hebben we gedeeld met andere ouders in de parochie. Want ook zij vinden het belangrijk dat hun kinderen met andere gelovige jongeren in contact komen en hun geloof via die weg een stukje gevoed wordt. Tot nog toe hebben we met die groep al een zestal activiteiten gehad.

Het feit dat mijn broer Tom priester is in Mortsel en daar ook gestart is met initiatieven voor jongeren opent bovendien perspectieven. Een van mijn ambities is namelijk de jongeren uit Mortsel en Turnhout met elkaar in contact te brengen. Zo kunnen zij ervaren dat er meer is dan alleen maar een clubje in Turnhout of in Mortsel, dat ook elders jongeren met geloof bezig zijn.

Wat was daarbij tot nog toe je mooiste ervaring?

Ik denk dan vooral aan het feit dat je de jongeren ziet groeien. Zo ging één van onze activiteiten over liefde en vriendschap, waarbij we een aantal kaartjes met „Liefde is...” hadden klaargemaakt en de jongeren gevraagd daar hun mening over te geven, hoe ze dat zelf ervaren. Na afloop hoorde ik ze onder elkaar zeggen dat ze het een heel goeie opdracht vonden, maar dat ze over die zaken gewoonlijk enkele onder vrienden of vriendinnen vertellen. Ik vond het super om dat te horen, want in feite ben ik nog een vreemde voor hen en toch komen ze ertoe zichzelf al een beetje bloot te geven. Als we dat verder kunnen aanmoedigen, namelijk dat ze ook over hun geloof spontaner kunnen gaan praten en dat geloof ook een deel van hun leven kan worden in plaats van alleen maar op zondag van 11 tot 12 uur, dan is dat toch fantastisch. Ik voelde daar voor het eerst dat er langzaam iets groeit.

Welk verband ligt er tussen uw geloof en uw engagement?

Mijn leven is geloof, alle dagen van de morgen tot de avond en 's nachts. Niet dat ik heel de tijd loop te bidden. Maar de dag is gewoon een gebed, zonder dat ik concreet aan het bidden ben. Mijn geloof is het fundament waarop ik sta en waardoor ik kan leven. De bijbel is voor mij geen dode materie, maar iets levend. Ik wil anderen, en dan vooral jongeren, dat mee laten proeven: hen laten ervaren dat die teksten van tweeduizend jaar oud nog actueel zijn en echt een inspiratiebron kunnen zijn om dagelijks uit te putten.

Heb je een favoriete bijbeltekst of spreuk?

Een bijbeltekst die mij als 14-jarige erg heeft aangegrepen en mij nog altijd stuurt, is: „Gij zijt het zout der aarde. Maar als het zout zijn kracht verliest, waarmee zal men dan zouten?” Die tekst vind ik ontzettend actueel in ons geloof, eigenlijk in heel ons leven. Voor mij mag het leven best gekruid en gezouten zijn, en moet het niet te flauw worden. Want dan krijg je iets smakeloos. Ons geloof kan gerust wat pit gebruiken, we moeten het dus niet zien als een zacht roomsausje. Neen, af en toe wat zout, zelfs in de wonde, kan veel doen loskomen. Een levensmotto dat ik veel gebruik, is onder andere „Geen stress voor ontspanning”. Ook vind ik dat elke keuze of beslissing die je in uw leven neemt, altijd de juiste is. Ook al moet je na een paar seconden al vaststellen „Oei, wat heb ik nu weer uitgespookt?” Want dit kan al direct weer een voedingsbodem zijn om iets uit te leren en ermee aan de slag te gaan. Ik denk dat Jezus' leven vol zat van zo'n leermomenten.

Welke levenservaring heeft je het meest aangegrepen?

Als 12-jarige mocht ik deelnemen aan een gebedsgroepje in een Pinkstergemeente en de manier van bidden in die protestantse gemeenschap is me altijd heel sterk bijgebleven. Ook de Wereldjongerendagen in Parijs in 1997 hebben mij zeer beroerd. Op geloofsvlak zijn dat

impulsmomenten geweest, evenals de gezinsretraites die ik met mijn ouders in Godsheide mocht beleven.

Maar een lijn doorheen heel mijn leven is de vraag die bij een tegenslag steeds opnieuw in mij opkomt: Wat kan ik hieruit leren? Hoe kan dit een voedingsbodem zijn voor iets nieuws? Ik zie dit zoals Jezus die aan het kruis hangt en voor ons gestorven is. Dat kruis ervaren bij een tegenslag en dan beseffen: wat is nu eigenlijk het doel van dat kruis? Wat kan ik ermee doen voor mezelf, voor mijn leven, in mijn relatie en voor mijn naaste? Daar put ik enorm veel kracht uit. Het maakt mijn leven rijk en zinvol.

Hoe zie je de toekomst van de Kerk in Vlaanderen?

Ik denk dat we nog niet uit het dal zijn en dat we nog gerust en pak dieper kunnen gaan. Overigens vind ik het niet slecht wat er nu gebeurt. Ik ben er namelijk van overtuigd dat dit ons kan versterken in ons geloof. Van mij mogen ze nog een aantal pilaren onderuit halen. Ik geloof in een chemisch proces. Als de dingen verrotten, dan vormen ze een voedingsbodem voor iets nieuws. Eerst komen er pioniers, die snel groeien, dan de struiken en uiteindelijk ontstaat er een nieuwe biotoop. In een bos moeten ook de grote bomen sneuvelen voordat er nieuw leven kan komen.

De eerste tekenen van vernieuwing zijn trouwens al merkbaar. Je krijgt overal nieuwe gemeenschappen, andere manieren van samenkomen. De mensen honger en gaan op zoek. Als mensen zijn wij geschapen om eenheid te vormen. Voor mij is Jezus de waarheid en het leven. Anderzijds kan ik aanvaarden dat anderen in andere religies gaan zoeken, maar ook dan kunnen wij nog eenheid vormen.

Ward Dillen